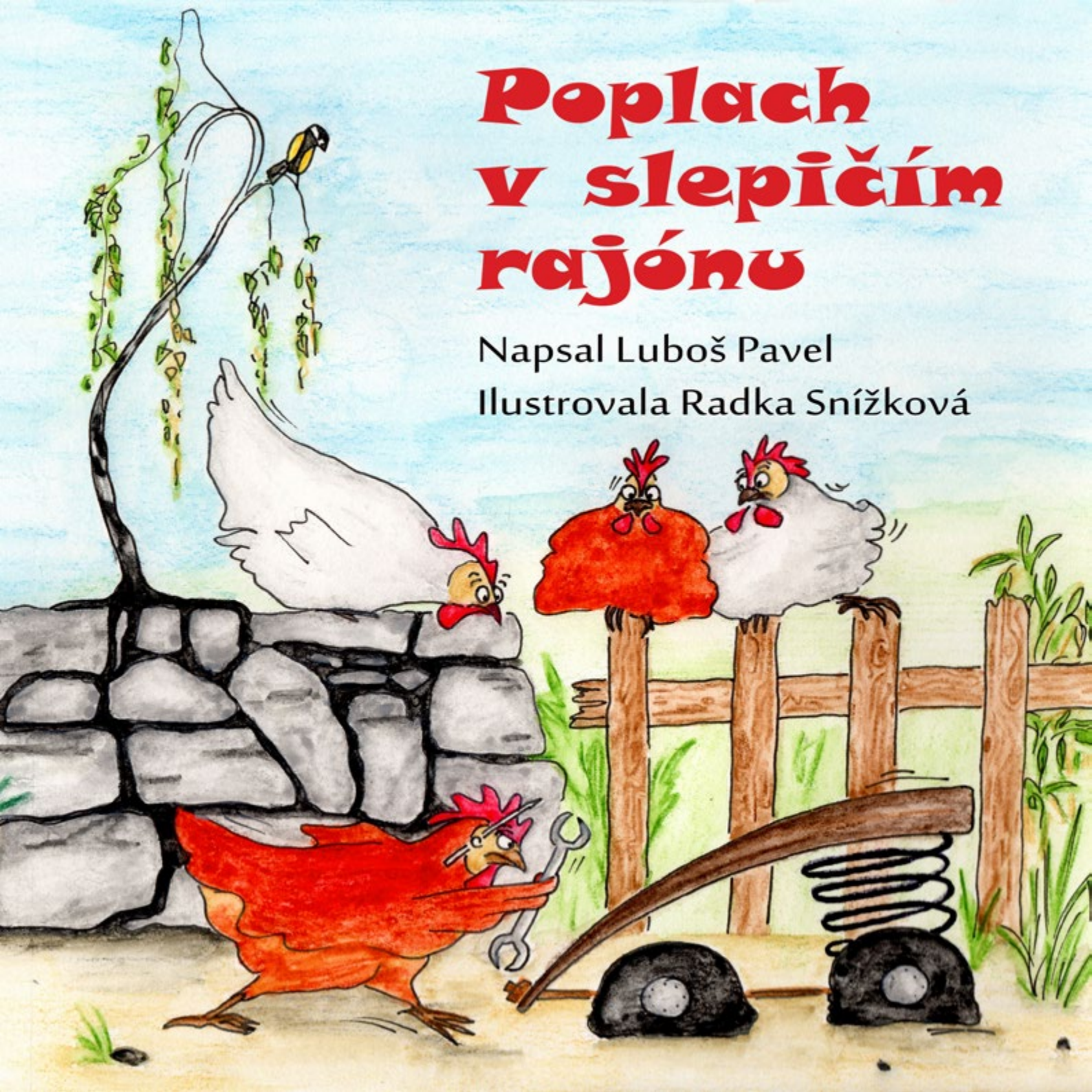

Poplach v slepičím rajónu

Napsal Luboš Pavel

Ilustrovala Radka Snížková

Věnováno mojí ženě Anetce
a dceři Natálce, protože se jim to líbilo.

www.lubospavel.cz

Poplach v slepičím rajónu

Napsal Luboš Pavel

Ilustrovala Radka Snížková

V Praze 2016

Obsah

1. Pustá zahrada	5
2. Sabina na výzvedách	13
3. Vyhlášení války	22
4. Tvrdý výcvik	29
5. Zbraně	35
6. Slepičí babička	41
7. Nálety	50
8. Nečekané problémy	58
9. Před útokem	66
10. Útok	72
11. Změna plánu	82
12. Nový domov	88

1. Pustá zahrada

V zemi české na Klatovsku je jedna velká vesnice. Pod kopcem mnoho domů naskládaných vedle sebe jako slepice na hřadě, uprostřed vesnice kostel, vlevo od něj fotbalové hřiště, vpravo škola. Bývalá škola. A také tam je jedna zahrada. Zarostlá zahrada. Zarostlá a neopečovávaná zahrada to byla. Ona dříve patřila škole a školníkovi, který ji opečovával a staral se o ni, ale pak školu zavřeli a školník se odstěhoval. Snad někam do Pelhřimova. A tak zahrada začala pustnout a planět. Na kdysi rovném trávníku se objevily hromádky krtinců a tráva brzy vyrostla tak, že ty hromádky ani nebyly vidět. Keře zhoustly a stromy ovíjel břečťan.

Zkrátka, zahrada se proměnila v malou džungli a do té malé džungle se nastěhovaly slepice. Přicházely od sousedů, kde měly svůj kurník, kam večer spěchaly spát, protože když se setmí, slepice se venku bojí. Ale ráno a celý den slepice trávily v zarostlé zahradě, kde byla hojnost semen, žízal a zobů všeho druhu. Kromě několika vrabčáků, kteří sem přilétli, a zase honem s křikem zmizeli, se v zahradě nikdo jiný neobjevoval. Postupně ovládly slepice celé území a prohlásily ho za svoje království.

„Konečně jsme našly svůj pravý domov,“ prohlásila jedna slepice.

„Ano a jednoho dne sem přestěhujeme i náš kurník,“ přidala druhá.

Dny ubíhaly a život v zahradě plynul pomalým tempem vpřed. Slepice svůj kurník nepřestěhovaly a pomalu na to smělé prohlášení zapomněly. Vždyť ani nebylo proč stěhovat.

Kurník byl nedaleko u sousedů na dvorku a panímáma jim tam každé ráno rozhazovala hrsti zrní, takže měly potraviny víc než dost a mohly si vybírat. V zahradě ale bylo všechno čerstvé a chutnější, zem nebyla tak udupaná jako na dvoře a žížaly, které tu samy vylézaly ze země, byly opravdovou lahůdkou.

Jednou na podzim přiběhla rozčileně jedna ze slepic a už z dálky volala: „Holky, v naší zahradě někdo je.“

Byla to slepice Eliška, vždycky všude byla první. Ráno se na dvorku ani nenasnídala, jen aby už byla v zahradě. V zahradě ještě nesnědla ani pět žížal a už spěchala zpátky na dvorek, aby kamarádkám vykdákala, co je tam nového.

„Co to povídáš?“ shromáždily se kolem ní ostatní slepice, „jak je to možné?“

„Nevím,“ rozhodila Eliška křídly, „je tam nějaký člověk a chodí sem a tam po zahradě. Po naší zahradě. Po našem království.“

„Je to nehoráznost,“ kdákla Zita.

„Neuváženost,“ kdákla Běta.

„Ko-ko-ko-komické,“ kdákla Pipina.

Jen Sabina se dokázala zdržet rychlých soudů a řekla: „Ale snad jen něco hledá a zase půjde pryč.“

„Ano, ano, ano, pojďme se tam podívat, snad už odešel,“ navrhovaly všechny jedna přes druhou.

A tak slepice šly. Pěkně v houfu, pomaloučku, kolébaly se k zahradě jak kachny. Mezi domem a kamenitou zídkou byla mezera, kudy do zahrady chodily.

Nejprve nakoukla dovnitř slepice Sabina. Rozhlížela se, naslouchala, ale nic neviděla ani neslyšela.

„Tak co?“ dorážely zezadu slepice.

„Počkejte, buďte tiše!“ okřikla je. „Musíme z našich řad vybrat jednu slepici, která půjde na průzkum.“

„Běž ty,“ kdákaly ostatní slepice.

„Ano, běž ty,“ volala Eliška, „já byla ráno.“

Sabina se tedy otočila a pomalu kráčela do zahrady. Vyskočila na hromadu starého hnoje, která ležela u zdi, aby se mohla rozhlédnout. Všude vládl klid a mír, jen vítr tiše šustil zvadlou trávou. Najednou se dveře domu otevřely a na malou terásku před vchodem vyšel vysoký černovlasý muž. Slepice zůstala jako opařená. Muž držel v ruce zbraň. Tedy, Sabina si myslela, že je to zbraň, ale na tu dálku to nemohla poznat. Natáčela tedy hlavu tam a sem, ale nebylo to o nic lepší, slepičí oči nejsou nic moc.

Muž si slepice nevšímal a pomalu sestoupil po schodech na zahradu. Sabina levým okem spatřila, jak od díry ve zdi pomalu přicházejí ostatní slepice. Vypadaly legračně, jako plechové kuřátko na klíček, které jednou viděla, když si vnučka jejich panímámy hrála na dvoře. Poskočila směrem k nim a chtěla na ně kdáknout, ale v zobáku jí úplně vyschlo. Ostatní slepice pokračovaly směrem do zahrady a některé už bezstarostně zobaly žížaly, protože úplně zapomněly, o čem se před chvílí mluvilo.

Sabina se rychle podívala, co dělá vetřelec. Pod schody však nikdo nestál. Rozhlížela se po zahradě a nikoho neviděla. Pomalu si začala myslet, že se jí to možná jenom zdálo.

Mívala v poslední době dosti bujné sny, především málem spadla z bidýlka. Bylo to od té doby, co vyskočila na okenní parapet a přes okno se dívala na televizi, která běžela v obývacím pokoji panímámy. To, co tam viděla, ji vyděsilo.

„Pojď sem, Sabino,“ volala na ni bezstarostně Eliška, „nevystavuj se tam jako náš kohout.“

Všechny slepice se rozkdákaly tomu vtipu. Kohout, ten náfuca, se často vystavoval zrovna tak, jak teď vypadala Sabina. A proto hned zahanbeně spěchala z hromady hnoje dolů.

„Však ono vás to přejde!“ řekla. „Je tady nějaký cizí člověk a má zbraň. Měly bychom být opatrné.“

„Ty toho navykládáš,“ odpověděly slepice, „nikoho nevidíme.“

Najednou se ozvalo podivné vrzání a zpoza domu se vynořil člověk s plechovým vozíkem. Rázoval si to přímo k nim a kolečko vozíku mu skákalo přes množství krtinců. Pod schody se na chvíli zastavil a naložil do vozíku to, co před chvílí Sabina považovala za zbraň. Byl to rýč. Potom zase zvedl vozík ze země a rozjel se směrem ke slepicím.

„Holky, přece před ním neutečeme,“ zvolala Zita, „my tu byly první.“

„No jo, ale co chceš dělat?“ klepala se Bibina.

„Budeme dělat jako že nic,“ navrhla Běta.

„Ano, ano, správně,“ volaly všechny slepice a dělaly jako že nic. Zobaly zrní a žížaly a po očku sledovaly muže s vozíkem.

Ten s ním dojel do rohu zahrady, vzal rýč a ryl do země.

„Vůbec si nás nevšímá.“

„Jako bychom tu ani nebyly.“

„Pojďte holky, rozvážeme mu botu!“

Slepice vykdákly nadšením. „Skvělý nápad!“ A už se hnaly do rohu zahrady, kde člověk nakládal hlínu na kolečko. Zprvu je neviděl, protože se motaly na druhé straně kolečka, ale když mu několik z nich začalo oklovávat botu a snažilo se spolknout tkaničku, kopl nohou tak, že si ji o kolečko narazil.

Zasyčel bolestí a pak plácl do dlaní a zvolal: „Kšá, Kšá!“

Slepice se na sebe podívaly: „To volá na nás?“

Muž sebral ze země kámen a hodil ho po slepicích. Ty na nic nečekaly, pokusily se vzlétnout, ale protože to jim moc nešlo, tak s velkými skoky běžely k mezeře ve zdi. Zastavily se až venku a rozčileně se dohadovaly, co budou dělat.

„Je to nehoráznost, takhle nás vyhnat,“ říkala jedna rozčilená slepice, „jsem úplně na prášky.“

A druhé křičely: „Je to neohleduplnost.“

„Je to ko-ko-ko-komplot!“ koktala rozčilením Pipina.

Bibina se zarazila: „Co to je komplot?“

„Nevím,“ odpověděla dotázaná slepice, „ale zní to hrozně jako to, co se nám právě stalo.“

„Ano, ano, je to komplot,“ souhlasily nadšeně všechny slepice.

„Ano, kompot,“ dupla Běta a hrdě si zkřížila křídla na prsou, jako kdyby to slovo

sama vymyslela. Pak se ovšem zarazila, když viděla, jak se na ni ostatní slepice dívají. „Ehm, chtěla jsem říct komplot.“

„Tak, co se nám teda stalo? Kompot nebo komplot?“ nechápala Bibina.

„Pojďme domů,“ navrhla Zita, „s komplotem nic nezmůžeme.“

A tak slepice šly a za chvíli už zase myslely na něco jiného. Jenom Sabina zůstala. Zůstala stát u zdi a dívala se za odcházejícími slepicemi. Nemohla pochopit, že si nechají takovou nespravedlnost líbit. Copak neprohlásily zahradu za svoje království? Copak to není jejich pravý domov?

Když slepice zmizely v sousedním dvorku, rozhodla se, že zjistí, proč ten muž přišel do jejich zahrady.

2. Sabina na výzvědách

Ano, nejzvědavější ze slepic byla Eliška. O Sabině bychom mohli spíše říci, že ji pokaždé hluboce ranila každá nespravedlnost. A okupování zahrady cizím nepřítelem byla nespravedlnost do nebe volající. Takže Sabina byla ochotna udělat cokoli, aby příkoří potrestala, nebo alespoň ukázala, že s ním nesouhlasí. Proto se musela vrátit do zahrady, i když to mohlo být nebezpečné.

Eliška byla zcela jiná. Nebyla jen zvědavá, ale také vynalézavá. Jednoho dne objevila v kůlně knihu Domácí rádce. Od té doby tam v každé volné chvíli zaběhla a listovala si v ní. Stala se tak mezi slepicemi váženou a sečtělou občankou. Přišla například na to, že když se na okně chladí hrnec s jídlem, samotná slepice pokličku nenadzvedne. Ovšem, pokud se pod ní zastrčí nějaký klacík a hupsne se na něj, pomocí této páky jde poklička snadno dolů.

A slepice Běta se všude jen pletla. Ona byla totiž krátkozraká. Slepice samozřejmě nenosí brýle, takže Běta nemohla s touto vadou nic dělat. Občas třeba sezobla kus provázku, protože si myslela, že je to žížala. Často vrážela do věcí kolem sebe. Jednou si spletla plechový talíř s louží a skočila na něj s veselým kokodákáním, až to zařinčelo. Ostatní slepice si z ní potom dlouho dělaly legraci a volali na ni: „Hop, louže, hop!“

Všímavější čtenář si už jistě pochopil, že slípka Pipina někdy koktá. Ale nebylo tomu tak vždy. Kdybyste se pozorně podívali na její krk, objevili byste dvě jizvy po obou stranách.

To jsou otisky zubů lstivé lasičky, která se jedné noci vplížila dírou do kurníku a chtěla Pipinu odnést. Narazila však na jeden z Eliščiných vynálezů.

Bylo to bezpečnostní zařízení sestavené z provázku nataženého u dveří vedoucího k pastičce na myši. Ta při secvaknutí převrátila lžici položenou na špalíčku, takže lžice útkla do záklopky, která uvolnila nataženou gumu od tepláků tak, aby jako prak vymrštila misku. Do ní slepice vyskládaly několik vajec, které k tomuto účelu pečlivě schovávaly. Když vetřelec zavadil o provázek, pastička spustila celý systém a miska vymrštila salvu vajec.

Lasička už držela Pipinu mezi zuby a chtěla s ní utéci dvířky ven, když tu ji zasáhla několik týdnů zkažená vejce a udělala z ní zapáchající slizkou kouli. Lasička upustila Pipinu a sotva se jí podařilo alespoň trochu packami otřít oči, pelášila ostošest pryč. Odér, který za ní zůstal, probudil všechny psy v okolí, kteří se rozštěkali jako pomínutí. Lidé otevírali s břinkotem okna a rozespale zírali do tmy. Popletená lasička přeběhla přes auto, které spustilo alarm. Ten kvíkal do noci tak silně, že probudil i všechny zbývající slepice a také panímámu, která vyklopýtala v noční košili na dvůr a nemohla pochopit, co se stalo. Od té doby, když ji něco rozruší, Pipina koktá.

V našem výčtu nesmíme zapomenout ani na dvojici slepic, která se jako jednovaječná dvojčata držela stále spolu. Ostatní slepice si je neustále pletly, jak si byly podobné. Rozdíl byl pouze v tom, že Zita měla kuráž, kdežto Bibina byla bojácná. Jinak měly obě bílé krky a našedlé peří na hřbetě, ohnivě červené hřebínky a dlouhé hubené nohy. Poslední ze slepic, o kterých vyprávíme v tomto příběhu, je slípka Lítá. Její jméno neznamená, že umí létat, jako třeba vrabec, nebo alespoň sova, její jméno vzniklo ze zvolání: „Kde zase lítá?“ Nebyla